comissió obrera
nacional de Catalunya

Informe Consell CS CONC

Barcelona, 23 de març de 2009

Avui ens constituïm com a Consell Nacional de la CSCONC i celebrem aquesta primera reunió amb una composició que potser no és la definitiva, ja que alguna organització incorpora una delegació provisional, però que té la legitimitat suficient per donar-li plena validesa. El passat 28 de gener ja vam aprovar pel Comitè de la CONC l'assignació de responsabilitats entre els membres de la Comissió executiva. Tot i que algunes de les responsabilitats executives poden reassignar-se a altres membres de la CE abans del període vacacional d'estiu, tal com ja es va plantejar en el comitè del 28/1, això no suposa cap bloqueig ni paràlisi en el funcionament ordinari de les responsabilitats o secretaries corresponents, que estan planificant, programant i executant el pla de treball a desenvolupar durant l'actual període, amb independència que posteriorment altra persona n'assumeixi la continuïtat de la feina iniciada. D'aquesta manera s'evidencia la voluntat de facilitar l'assumpció de la plena corresponsabilitat col·lectiva en el govern sindical amb la màxima integració i implicació corresponsable de tothom i de potenciar la màxima organicitat del funcionament. D'aleshores hem realitzat quatre reunions de la comissió executiva, en les quals hem començat a treballar en els plans de treball de les diferents secretaries i responsabilitats, i que en el comitè, un cop passades les vacances de primavera, tancarem.

Aquest informe que es presenta vol analitzar, de manera no aprofundida, la situació social i econòmica en què ens trobem i que emmarca la iniciativa sindical que venim realitzant del congrés ençà, i definir a grans trets les línies de treball que han d'emmarcar els plans de treball d'aquest període. En aquest sentit, l'anàlisi de la realitat ens ha de permetre definir la posició a mantenir en els processos de diàleg social i negociació col·lectiva en què participem, així com determinar la posició davant els EROs en què intervenim i la posició davant la situació de creixement de la desocupació i els reptes de protecció social que s'obren.

L'anàlisi de la situació socioeconòmica està en sintonia amb el debat que realitzà el Comitè Confederal de la CS de CCOO el passat 17 de febrer en la seva primera reunió després del Congrés confederal. Aquesta primera reunió constatà una gran sintonia en el conjunt de l'organització pel que fa a la caracterització de la situació social i econòmica i en la posició a mantenir pel sindicat, així com en la necessitat d'aprofundir la unitat sindical amb UGT i visualitzar les propostes sindicals. També es constata el procés de normalitat en què s'estan celebrant els diferents processos congressuals del conjunt

d'organitzacions confederades, on de forma majoritària s'estan consensuant els equips dirigents. Estem ja en la fase final i resten per celebrar encara alguns processos en l'àmbit estatal.

A Catalunya fa pocs dies hem celebrat els darrers congressos pendents. Fiteqa, amb la incorporació de Vicente Pardina com a Secretari general; la Federació d'Indústria que ha elegit Secretari general a Javier Pacheco; i la nova Federació de Serveis a la Ciutadania de la CONC, que ha escollit a José Luis Moure a la Secretaria general, un cop dissoltes la FSAP i la FCT, que s'han retrobat fusionades en la nova Federació constituïda.

Situació social i econòmica

Les dades econòmiques i socials que disposem mostren la gravetat de la situació. La crisi econòmica ha esdevingut recessió amb la caiguda del PIB en el darrer trimestre de 2008 en -1% en relació al mateix període de 2007, la pitjor dada des de 1993, que s'afegeix al -0'2% del tercer trimestre de 2008. Les dades disponibles avui empitjoren els registres anteriors i preveiem que els següents empitjoraran els actuals. La balança exterior ha tingut un resultat negatiu d'un -9'5% del PIB, similar al 2007, el que constata la feblesa del model productiu espanyol per competir per quotes de mercat intern i extern, el que incrementa les dificultats per reanimar l'economia espanyola i catalana. Hi ha un ràpid creixement de l'atur, en el que es suma de manera equilibrada una important destrucció neta d'ocupació amb la incapacitat de crear-ne la suficient per acollir els nous contingents de persones actives que s'incorporen al mercat de treball. Estem ja superant el 14% d'atur a l'Estat i a Catalunya estem en el 12%, pròxims a arribar a les 500.000 persones aturades, amb la qual cosa pràcticament doblem el nombre de persones desocupades de fa un any. La destrucció d'ocupació es va iniciar en el sector de la construcció i s'ha estès ràpidament a la indústria i al sector serveis. I la composició de gènere també ha començat a variar, inicialment era majoritàriament masculí, fins desembre de 2008, però l'increment de la destrucció d'ocupació al sector serveis torna a fer créixer l'atur entre les dones, com ja vàrem posar de manifest en la campanya del 8 de març, on, a més, hem alertat dels perills que es pugui utilitzar l'actual situació com a coartada per retrocedir en el desenvolupament i aplicació de les polítiques d'igualtat al treball. El creixement de l'atur evidència també les majors febleses dels col·lectius que avui estan entrant en l'atur, immigració, contractes temporals, etc., amb menors temps de cotització acumulats, i per tant, de protecció, i amb febles xarxes socials d'acollida.

L'explicació del ràpid creixement de l'atur està en la profunditat que la crisi econòmica té en el nostre país, en que la crisi financera internacional ha coincidit amb la crisi del sector immobiliari i la davallada del consum privat, tan familiar com empresarial, que es trobaven en una situació de profund endeutament, per sobre del 100% de la seva renda disponible. L'activitat econòmica a la indústria i als serveis està patint una forta aturada, la paràlisi

del consum i les dificultats per l'accés al crèdit, en un context de fort endeutament, està generant un procés d'important i accelerada destrucció d'ocupació.

Aquests elements evidencien les febleses d'un model de creixement en el qual els sectors empresarials han volgut esgotar els avantatges competitius de la nostra economia, baixos costos laborals i l'alt nivell de rendiment especulatiu dels capitals col·locats en el sector immobiliari, despreocupant-se, en termes generals, d'una posada al dia de l'aparell productiu, sense diversificar producte, ni innovar tècniques i processos, ni millorar la qualitat.

Els augments de riquesa de l'economia espanyola i catalana han estat el resultat de l'enorme increment que ha tingut la població activa al nostre país. Cosa que ha tingut el seu reflex en la pèrdua de pes de les rendes de treball sobre el conjunt de la Renda Nacional. Malgrat hagi crescut el salari mig, els alts nivells de beneficis de les empreses han estat aplicats a repartiment de dividends i a inversions financeres i immobiliàries, que donaven alts rendiments econòmics, més que no pas a actualitzar la capacitat productiva o diversificar-la.

I tot això ha succeït sense que des dels governs s'hagi dut a terme cap política industrial activa que promogués el canvi de model econòmic. La manca d'esforç en educació i formació, el retard en les polítiques de recerca i innovació, el feble desenvolupament d'infraestructures estratègiques que millorin la posició energètica, de comunicacions, de mobilitat, són els símptomes que estan en la base de la situació de la nostra economia i que expliquen les dificultats per respondre i el ràpid procés de deteriorament de l'economia.

A aquesta realitat hem d'afegir-hi les especificitats del funcionament del mercat de treball i, en concret, l'alt nivell de temporalitat de la contractació que fa que, en un procés de baixada de l'activitat econòmica, sigui relativament fàcil l'acomiadament. Una realitat que contrasta amb la demanda dels sectors empresarials de major flexibilitat, quan la realitat ens diu que el treball temporal s'expulsa amb 8 dies per any -15 en el cas del conveni de la construcció- o 20 dies els acomiadaments objectius, ja que els 45 dies actuen exclusivament en els improcedents. Com s'ha evidenciat des de la CS CCOO el cost mig de l'acomiadament al nostre país és de 19'1 dies. El nostre mercat de treball segregat fa que la contractació temporal avui pugui ser tractada com el gran expedient de regulació, ja que aquesta és la via més fàcil de destrucció d'ocupació que fan servir els empresaris. La temporalitat i la precarietat existent en el mercat de treball explica bona part del ràpid increment de l'atur en els darrers mesos.

Cal que caracteritzem bé la crisi per tal d'encertar-la amb les propostes a fer per sortir-ne. Hem d'aconseguir que a la sortida estiguem en millors condicions i hem d'haver estat capaços d'anar a les arrels dels problemes amb les actuacions que s'emprenguin. La crisi financera internacional afecta evidentment la nostra realitat, però és l'enorme dependència del sector de la

construcció i del turisme i l'alt endeutament de famílies i empreses el que agreuja la situació, ja que les empreses estan poc preparades per adaptar-se a la nova situació, al no disposar de circulant ni tenir instal·lades les capacitats tècniques ni disposar de les qualificacions suficients per actuar en un context de canvi. La poca diversificació sectorial i la dependència exterior en la presa de decisions en alguns sectors és un element més a tenir present.

El paradigma neoliberal instal·lat durant aquests anys ha d'ésser abandonat definitivament, la consigna de menys estat i més mercat s'ha mostrat ineficient i està en la base de l'actual crisi. Caldrà combatre activament les actuals polítiques que primaven el mercat sobre l'Estat, l'individual sobre el col·lectiu, el privat sobre el públic, la maximització del benefici i l'externalització del risc. No n'hi ha prou que els governs "rescatin" el sector financer, han d'avançar en incrementar el seu grau d'influència política per assegurar-se que això no torna a passar. Caldrà un nou model de govern del món financer, generant una regulació que permeti que la política mani sobre les finances i que la democràcia estigui per sobre del mercat, on es fixi un nou model de desenvolupament que inclogui també un nou model de creixement, i repartiment i distribució de la riquesa. És en aquest sentit que la Confederació Sindical Internacional (CSI) reclama la participació activa de les organitzacions sindicals en les cimeres i en els processos de canvi que s'han de produir en el sistema financer internacional.

Hem d'insistir també en reclamar major consistència, coherència política i protagonisme de la UE. La manca d'instruments fiscals comuns i la manca de coordinació de les polítiques preses pels diferents països per fer front a la crisi és preocupant i, a més, ens poden portar a un procés de "desconvergència" que s'afegiria a la ja existent manca d'harmonització en drets socials i laborals entre els diferents països. Urgeix un impuls a la integració política, que generi nous mecanismes d'intervenció pública en el conjunt de la UE i que garanteixi drets socials i laborals homogenis en els diferents països, evitant així que la seva manca sigui utilitzada com "avantatge competitiva". Així, la Confederació Europea de Sindicats (CES) considera insuficients les actuacions proposades pels governs de la UE i ha reclamat un segon Pla Europeu de Recuperació que es basi en la inversió productiva i en el finançament de noves infraestructures, amb un volum d'inversió del 2% del PIB comunitari i que actuï sobre l'economia "verda", el capital humà, en sectors socials i en l'atenció de les necessitats de la ciutadania europea. La CES demana un "Pacte Social" per evitar que la crisi s'agreugi en el curt termini i per substituir el deute i el creixement creat per la bombolla que ja ha explotat, per una política de redistribució com a nou motor de la demanda agregada. No hi ha sortides individuals o parcials, cal la coordinació i l'acció concertada i integral en matèria de política econòmica.

Fins ara el govern central ha actuat en quatre direccions:

- Pla de rescat de la banca, injectant diners per garantir els dipòsits dels clients, la concessió d'avals a les entitats financeres i la possibilitat de comprar títols a les entitats per reforçar-los el capital.

- Línia de crèdit ICO-Pyme de préstecs i avals per finançar tant inversions com circulant. Inclou mesures de suport a famílies en atur i autònoms en cessament d'activitat.

- Transferència de recursos econòmics als Ajuntaments per finançar noves inversions durant el 2009.

- Diverses mesures de reactivació econòmica: deducció de 400 € IRPF, anticipar deduccions per compra d'habitatge, subvencions a treballadors aturats, bonificacions de quotes empresarials a la Seguretat Social per contractar treballadors en atur amb fills a càrrec, moratòria del pagament de préstecs hipotecaris, actuacions públiques en R+D+i, sector automoció, rehabilitació edificis públics...

- El Govern va aprovar, sense acord en la mesa de Diàleg Social, un RD amb un conjunt de mesures urgents per millorar la protecció dels desocupats i el manteniment i generació d'ocupació. Mesures que hem valorat negatives, tant per la manca d'acord com per la introducció de bonificacions de cotitzacions als empresaris que contractin aturats amb període de prestació pendent, la qual cosa crea una discriminació entre els aturats a l'hora de la inserció, o bonificacions per promoure el treball a temps parcial, que pot distorsionar aquesta fórmula contractual ja bastant devaluada en la seva utilització.

Mesures que, algunes, poden estar en la direcció correcta, però que no tenen la intensitat suficient o tenen problemes d'execució.

La GC també ha realitzat un seguit d'actuacions en direccions complementàries:

- Promoció i millora en l'accés a l'habitatge, amb els ARE i línies de crèdit preferent i estímuls al lloguer i ajuts a la rehabilitació, moratòries de quotes hipotecàries i adquisició de 500 habitatges per posar-los en venda via lloguer o HPO.

- Fiscalitat, estan estudiant possibles incentius fiscals a determinats sectors empresarials d'alt valor afegit.

- Finançament i impuls de l'activitat empresarial, ampliant la línia de crèdit d'ICF i nous productes per a emprenedors o avals per a circulant.

- Tràmits administratius i marc regulador, volen escurçar els terminis i tràmits administratius de les empreses.

- Polítiques actives d'ocupació i acció social, amb els programes de formació i d'assessorament per a persones aturades i increments de pressupost en polítiques socials i en el foment d'ocupació.

- Inversió en obra pública, anticipació de la licitació d'algunes obres.

- Austeritat pressupostària.

Moltes de les mesures encara no s'estan implementant, ja que estan en fase d'elaboració i tenen dificultats d'execució i d'altres tenen poca intensitat per aconseguir els objectius que pretenen.

Totes aquestes mesures que s'han pres no seran suficients per abordar els reptes que tenim davant. Per a CCOO és necessari reclamar un pla d'actuació que contempli mesures en el sector privat i en el sector públic, començant pels elements de protecció de les persones aturades i en paral·lel que s'elabori un programa d'inversió pública per a la reactivació de l'activitat i que freni la destrucció d'ocupació. És en aquest sentit que el document sobre situació econòmica i sectorial a Catalunya, que vàrem presentar i debatre en l'anterior reunió del Comitè, ja fem una primera bateria de propostes concretes.

L'escenari de crisi econòmica és el més greu dels darrers 25 anys i està suposant una alta destrucció d'ocupació. La caiguda de la construcció és més forta del previst, la restricció internacional del crèdit i l'afebliment del consum ens està portant a una recessió industrial de gran magnitud. Per afrontar els problemes actuals de l'economia les solucions s'han d'orientar pel sosteniment de l'activitat econòmica i la transformació del model productiu. La CS de CCOO estem exigint al Govern un conjunt de mesures articulades en diversos eixos:

- Programa d'inversió pública que anticipi obra pública, tant pel que fa a infraestructures físiques com tecnològiques, que a més de sostenir l'activitat de la construcció, permeti posar les bases per la transformació del model productiu. Manteniment de l'estock d'infraestructures existent, amb especial atenció a la millora del ferrocarril i al programa de transport de mercaderies per ferrocarril. Impuls al desenvolupament de la Societat de la Informació, l'extensió de la banda ampla de qualitat, i el foment d'aplicacions segures per a la gestió, comercialització i internacionalització de les PIME.

- Acció concertada de les AAPP i el sector privat per promoure programes d'habitatge públic, prioritàriament en règim de lloguer. Abordar un Pla de rehabilitació urbà i d'habitatge residencial amb especial atenció a l'eficiència energètica.

- Fer el seguiment i valorar les possibilitats d'ampliació del Fons d'Inversió Local. Caldrà fer el seguiment del Pla d'ajut als municipis per garantir l'ús que es dóna als fons i garantir que es crea ocupació i de qualitat, que la inversió es fa en termes d'utilitat social i que no s'aprofita per externalitzar tasques pròpies dels municipis.

- Promoure una política sectorial activa que doni suport al desenvolupament de la indústria, els serveis de valor afegit, el turisme i la construcció productiva i no especulativa. Línies de suport a sectors i empreses exportadores.

- Pla de xoc industrial, que més enllà de fer front a determinades crisis conjunturals d'alguns sectors, contempli a mig termini els eixos per a la recuperació industrial:

    - Eficiència energètica i reducció emissions
    - Polítiques públiques i privades de suport a la recerca i el desenvolupament i innovació
    - Negociació de la llei de ciència

- Millorar el Sistema Educatiu i de Formació Professional per a l'Ocupació. Combatre l'abandó i el fracàs escolar. Formació al llarg de la vida. Impulsar i millorar la formació professional reglada i la formació per a l'ocupació. Accelerar l'adaptació dels certificats de professionalitat i títols de FP reglada al Sistema Nacional de Qualificacions i FP. Impuls a la xarxa de centres integrats.

- Millorar la protecció per desocupació. En el nivell contributiu incrementar els períodes de prestació de forma que la prestació mínima sigui de 180 dies i no de 120 com ara. En les assistencials suprimir el requisit de càrregues familiars per què els menors de 45 anys hi puguin accedir. La quantia del subsidi hauria de ser igual a l'IRSC.

- Millorar la Renda Activa d'Inserció. Suprimir el requisit de ser major de 45 anys i reduir el període de permanència ininiterrumpuda de 12 mesos.

- Finançar les polítiques actives també amb dotacions pressupostàries i no només amb cotitzacions d'empresaris i treballadors/es.

- Reforçar els Serveis Públics d'Ocupació, amb una major integració de les polítiques actives, amb itineraris individualitzats d'inserció suficientment tutelats, dotant-los de més recursos humans i simplificant processos burocràtics.

- Millora del Sistema Públic de Serveis Socials. Un pla per a l'aplicació de la Llei d'atenció a la dependència.

- Impuls d'un programa per estendre l'educació 0-3 anys.

- Reposar les prestacions per desocupació en EROs de suspensió de contractes de treball. Reforçar via normativa els plans socials dels ERO.

- A més d'enfortir l'estabilitat i solvència del sistema financer cal garantir que el crèdit flueixi vers les empreses i les famílies. Caldrà abordar el debat sobre la participació pública en el sistema financer espanyol.

- Abordar les tasques pendents de desenvolupar de l'acord de mesures en matèria de Seguretat Social de 13 de juny de 2006: convergència de règims (règim especial agrari, règim especial d'empleades de la llar, propostes per harmonitzar les classes passives de l'estat amb el règim general de la SS); sobre jubilació anticipada i flexible abordar la jubilació anticipada per realització de treballs penosos, tòxics o perillosos i l'establiment en aquests casos de coeficients reductors més beneficiosos a partir dels estudis sectorials que s'han de fer; presentació dels estudis per homogeneïtzar en base a la sostenibilitat del sistema la jubilació anticipada i parcial dels treballadors/es de la funció pública.

- Modificació de la Llei concursal i garantir els drets dels treballadors/es en tot el procés i la participació sindical en la resolució.

- Endarrerir fins a finals d'any les dotacions a realitzar al fons de reserva de la Seguretat social. I així l'excedent de tresoreria que es podria generar podria permetre atendre peticions d'aplaçament d'empreses amb dificultats de tresoreria o finançament, amb algunes condicions:

    - Empreses amb dificultats financeres o de tresoreria i que siguin viables amb problemes conjunturals.
    - Aplaçaments retribuïts al tipus d'interès legal amb garanties externes.
    - Criteris homogenis a tot l'estat.
    - Existència de compromisos de manteniment de l'ocupació.

- Restablir l'equilibri entre ingressos i despeses. Hem de reclamar canvis en la política fiscal apostant pel seu caràcter progressista i redistribuidor de la riquesa. Per això cal augmentar els ingressos públics, restablint l'impost de Patrimoni, fent desaparèixer la deducció en quota de 400 €, modular els tipus de gravamen en Impost de societats i IVA ... transformant així estalvi privat en ingrés públic necessari per realitzar i inversió i despesa pública per reactivar l'economia.

- Normalitzar el funcionament del sistema financer espanyol.

Aquestes actuacions i propostes de caràcter general, han de formar part d'una proposta Integral d'actuacions que podrien configurar un Pacte de Legislatura per l'Ocupació, la Protecció Social i l'Economia Productiva, que en aquests

moments s'està debatent en el si de la CS de CCOO. Propostes que hem de popularitzar. Un pacte que hauria de pivotar sobre tres eixos:

- ampliar la protecció social;
- impulsar l'activitat econòmica i la creació d'ocupació transformant el model productiu;
- i millorar l'educació i la formació i reforçar la formació professional per a l'ocupació.

Pel que fa a Catalunya som crítics amb la posició expectant que manté el Govern, que no acaba de prendre mesures prou rellevants. Hem d'emplaçar el govern de la GC a entomar l'actual situació amb actuacions concretes i compromisos. Actuacions que han de complementar les de tipus general que es desenvolupin en el marc estatal, per tal de dotar-les de major impacte. En aquest sentit hem de passar ja de la coincidència en estar preocupats a la concreció de mesures concertades, cal donar un nou impuls a les mesures establertes en l'Acord Estratègic però prioritzant aquelles que tinguin impacte en el curt termini i actuïn sobre l'ocupació i la reactivació econòmica i s'alineïn amb el canvi de model productiu que està en l'horitzó estratègic. En síntesi, caldran mesures més ambicioses i focalitzades en:

- Facilitar a través de l'ICF l'accés de les empreses al crèdit i al finançament.

- Polítiques sectorials actives.

- Millora de les polítiques actives, amb major individualització de l'atenció i introduint mesures de suport i impuls a l'autoocupació.

- Inversió directa per crear ocupació en àmbits estratègics:

    - Infraestructures físiques i tecnològiques.
    - Desenvolupament llei de dependència.
    - R+D+i.

- Formació i Qualificació de les persones i millora de l'educació.

- Ampliar la protecció social.

Haurem de reclamar a la GC un Pla Integral de Xoc contra la crisi, elaborat en el marc de la concertació social.

Pel que fa a la Negociació col·lectiva (NC), aquesta sens dubte estarà condicionada pel context de crisi econòmica i financera. Tot i l'aposta que fèiem per la reedició de l'ANC, ja que ens permetria una negociació àgil i senzilla a partir de la seva signatura i permetria llençar un missatge de d'estabilitat i confiança en el diàleg entre empreses i treballadors/es, no ha estat possible, ja que la intransigència de la patronal –CEOE- pressionant a la baixa la negociació salarial amb una banda de 0 a 2% i exigint que les empreses tinguin major capacitat per inaplicar els increments. I a més

condiciona qualsevol acord en l'àmbit tripartit a que s'inclogui la flexibilitat en la contractació (entrada i sortida, contracte de crisi), absentisme (gestió a través de les mútues), ocupació i formació, intermediació àmplia (reconeixement agències privades de recol·locació), reducció quota empresarial a la seguretat social i rebaixa impost societats. Els canvis que proposa la patronal només servirien per amplificar la crisi en forma d'acceleració de la destrucció d'ocupació i una major contracció del consum. Reduir impostos i cotitzacions en un context de crisi només serviria per reduir els marges limitats dels poders públics per actuar a través de la despesa pública i es deteriorarien encara més els sistemes de protecció social.

La patronal qüestiona el concepte "inflació prevista pel govern" o "IPC previst", però sobretot el que qüestiona és la validesa dels pactes i convenis que estan vigents. CCOO defensem una política salarial que garanteixi una millora moderada dels salaris i els augments dels salaris més baixos. Això és possible aplicant els criteris pactats en l'ANC: augment salarial prenent com referència el 2% establert en els PGE, referència addicional als augments de productivitat, establiment de clàusules de garantia com salvaguarda davant possibles desviaments de l'IPC. L'ANC ja contempla altres factors i té indicacions per adaptar-los a les diferents realitats sectorials i empresarials i també recull la clàusula d'inaplicació, que també forma part del contingut mínim dels convenis col·lectius d'àmbit superior a l'empresa. Rebutgem el posicionament de les patronals de modificar la política salarial. I en cap cas podem acceptar automatismes en les clàusules de despenjament, com està proposant la patronal, ja que això seria qüestionar el paper de les OOSS i de la NC. La posició en la NC ha de ser coherent amb el plantejament general que defensem en relació a la sortida de la crisi.

Aquests darrers anys els salaris han perdut pes en el PIB i aquesta disminució ha estat en benefici de l'excedent empresarial que no ha estat utilitzat per les empreses per augmentar la taxa d'inversió i l'ocupació ni per assegurar la viabilitat futura de les empreses. En comptes d'això s'ha contingut la inversió i ha primat la rendibilitat financera. Una depressió general dels salaris provoca un retraïment de la demanda interna i contribueix a la ralentització econòmica, per contra, una política salarial forta és també un element de dinamització econòmica. La crisi no pot ser coartada per revisar a la baixa els plans d'igualtat o la salut laboral, com pretenen alguns sectors empresarials.

Les nostres propostes per la NC a més dels salarials han d'incorporar tot el referent a ocupació i contractació, l'avenç en drets i la millora de les condicions de treball, millorar l'estructura de la NC, polítiques d'igualtat, salut laboral, desenvolupament professional, negociar temps de treball i descans, garantir la participació sindical, estendre els sistemes de previsió social complementaria. Hem de defensar l'ocupació de qualitat. Tal com recull el document d'objectius per la NC del 2009 valorat en el plenari d'AS i que el Comitè va validar en la seva reunió del 23 de febrer.

En aquests moments és important refermar el treball unitari amb UGT, ja que la unitat d'acció ens ha de permetre confrontar aquestes propostes en els

àmbits de concertació social. Tot i això aquests dies hem assistit a la posada en escena d'una forta divisió sindical, en base al debat que a SEAT s'ha donat envers la proposta de l'empresa de congelar salaris a canvi de la possible concessió d'un nou producte que garantís l'ocupació. Cal felicitar el treball i la posició, de coherència i fermesa, mantinguda per la Secció Sindical i la Federació, especialment si tenim present l'enorme pressió mediàtica a què s'ha sotmès tot el debat. Més enllà dels detalls concrets de la negociació, que tenen major complexitat que els enunciats que fem en el present informe, la voluntat d'exterioritzar la divisió no es pot imputar a la nostra organització i en tot cas el posicionament que hem fet és coherent amb l'anàlisi de la situació i les propostes de sortida que plantegem. I si bé és cert que en les negociacions a les empreses vetllem per posar com a primer objectiu la viabilitat futura de l'empresa i la garantia d'ocupació, l'adequació dels costos laborals a aquest objectiu es planteja com a mesura conjuntural però no com a solució estructural, ja que en aquest cas no hi ha viabilitat certa. En tot cas, el conflicte posa de manifest la incoherència d'algunes actuacions, que no hem d'explotar per evitar així amplificar la imatge de divisió; i la ingerència del govern que ha actuat sense respectar l'autonomia de les parts en la negociació i afavorint la imatge de divisió sindical.

La participació s'evidencia com l'element fonamental per clarificar les diferencies que puguin aparèixer i per tal de refer la unitat.

Hem de millorar la informació dels conflictes al conjunt de l'organització, especialment aquells que transcendeixen clarament als mitjans per tal que el conjunt d'estructures disposin dels elements necessaris i pugui aprendre de les pràctiques.

Fins ara amb la UGT a nivell general hem treballat en dues línies:

- Consensuar propostes en les línies apuntades.
- Organitzar la seva visualització.

S'han concretat ja algunes iniciatives:

- Hem celebrat la manifestació del dissabte 14 de març a la tarda, sota el lema "Plantem cara a la crisi". La visualització al carrer de la voluntat dels treballadors/es de no pagar els costos de la crisi va ser important i positiva. A l'igual que el 8 març, les properes jornades del 28 abril i 1 de maig- el lema central ha de ser la posició sindical vers la crisi.

- De manera descentralitzada estem realitzant assemblees, concentracions, actes conjunts en les diferents comarques.

- Hem emplaçat a reprendre la concertació social a Catalunya per consensuar mesures que emmarcades en les línies estratègiques pactades tinguin efecte a curt termini.

- La CES organitza una mobilització a meitats de maig, per deixar clara la posició de la CES davant la crisi, i forçar una política europea que incideixi en la situació de crisi i garanteixi els drets socials evitant que els treballadors/es paguem la crisi amb retalls de drets i condicions. La mobilització es concretaria en manifestacions en 5 ciutats europees, sent el 14 de maig la data de la manifestació a Madrid. Cal fer un esforç per garantir la presència d'una important delegació de la CONC i fer un esforç informatiu per deixar clara la posició sindical en la mobilització.

En l'actual context hem d'estar amatents en reforçar el discurs en relació a la immigració i la igualtat de drets i anticipar-nos a posicions xenòfobes que poden aparèixer amb força en moments de crisi. És així que hem d'aprofitar les modificacions a la Llei d'estrangeria, que hem valorat de manera ambivalent –hi ha aspectes positius que donen resposta a sentències relatives a demandes que havíem fet sobre limitació de l'exercici de drets com el d'associació, vaga... i altres negatius, que dificulten l'accés al permís de treball en reagrupament familiar o allargament del període d'internament, etc.- per fer una campanya explicativa que ens permeti apropar-nos al col·lectiu i mantenir-lo organitzat; i al mateix temps hem de mantenir els esforços per situar en la NC les propostes de gestió de la diversitat a l'empresa, aprovades en el congrés, i en les polítiques socials, exigir la garantia de les polítiques d'integració que estan patint retallades pressupostàries.

Al sector educatiu s'ha realitzat la vaga el passat dijous 19 de març, per fer front als reiterats incompliments d'acords, cosa que no hem de permetre, ja que els incompliments dels acords devalua el valor de la negociació i el paper de les organitzacions sindicals; i a les propostes realitzades pel Departament d'Educació, en concret la realització d'hores extres, una irracionalitat en ple context de crisi, en què cal crear ocupació, i un atac als drets laborals. Les mesures que s'estan duent a terme es basen en la retallada pressupostària, la qual cosa va en detriment de la qualitat educativa i entra en contradicció amb la demanda de més i millor educació com a factor estratègic, que en sortir de la crisi ens ha de posar en millors condicions. És per això que hem de donar suport a les actuacions de la Federació d'Ensenyament i exigir al govern una major coherència amb els discursos generals sobre el caràcter estratègic de l'educació i una aposta decidida per l'educació pública del nostre país.

També estem assistint a un discurs potent des del govern, les organitzacions patronals i els mitjans de comunicació, que vol confrontar personal funcionari amb personal treballador privat, arran l'estabilitat que gaudeixen els primers i per tant la necessitat/justificació de la congelació salarial. Un discurs interessat que vol penalitzar l'estabilitat i que a més vol acabar amb algunes de les millores assolides els darrers anys en la funció pública. A més hem de tenir present que es qüestiona el paper del sector públic i es pressiona per la seva privatització.

El debat del finançament autonòmic centra bona part de l'activitat política del govern de la GC. Més enllà del mandat de l'Estatut sobre el nou model, l'actual situació econòmica constata les insuficiències de l'actual model per garantir els recursos suficients per actuar per part de la GC. En aquest sentit ens hem posicionat per donar suport a la posició del Govern i reclamem la unitat de les forces polítiques com a major força per arrencar una bona negociació i apostem per un acord de finançament que garanteixi els mínims estatutaris. Però en qualsevol cas el nou finançament no és pot utilitzar com a coartada pel Govern per justificar la seva inacció o retalls en les polítiques socials. Hem d'estar amatents que al voltant de la negociació i el no acord es pugui organitzar una mobilització de resposta. En aquest sentit ens haurem de posicionar, però en tot cas haurem de demanar la major unitat possible en la resposta i evitar qualsevol instrumentalització d'aquesta.

Grans línies de treball pel període

En l'àmbit intern el mandat ve determinat pel Congrés de la CS CONC i els canvis en el congrés i en la direcció confederal i per les noves dinàmiques que s'obren en la governabilitat, en iniciar-se un procés de normalització i major organicitat en l'expressió de les diversitats i pluralitats existents.

Tanmateix el context ens empeny a millorar l'encaix de la CS CONC en la Confederació, tot aprofundint i reafirmant les senyes d'identitat de sindicat de classe i nacional.

El marc socioeconòmic general tindrà efectes sobre l'afiliació i sobre els ingressos, tant els propis com els institucionals, la qual cosa ens obliga a un major rigor, austeritat i eficiència en l'ús dels recursos. I el mapa sindical es pot veure afectat per la situació de tancament d'empreses, i caldrà reforçar la imatge d'utilitat del sindicat.

L'agenda política i sindical avui també contempla, a banda de les qüestions en relació a la crisi, un seguit de qüestions:

- Llei d'Educació de Catalunya (LEC)
- Immigració
- Dependència energètica i debat nuclear
- Formació Professional i qualificacions
- Transparència
- Seguretat Social (2011 ¿?)
- Canvi climàtic i activitat industrial
- Prestacions, desenvolupament llei dependència i Renda de Ciutadania
- Llei de mesures urgents d'Ocupació Pública
- Traspàs d'Inspecció i creació de l'Agència
- Finançament i Sentència sobre l'Estatut

En el terreny intern i organitzatiu hi ha algunes qüestions que han d'emmarcar el treball en aquest període:

- Relació CONC-Confederación.
- Política pressupostària (PICONC): crisi i articulació de la confederalitat.
- Polítiques afiliatives.
- Formació sindical: confederalitzar l'oferta.
- EESS... consolidar i planificar la millora.
- Nou paper de la FAH-CG: la reflexió estratègica.
- Canvi seu nacional i adequació patrimoni sindical.
- Sistemes d'informació: més connectivitat, més xarxa, més utilitat...
- Polítiques comunicatives: nou impuls i afavorir la identitat col·lectiva
- Obrir el sindicat: nous espais d'intervenció cultural, xarxa de relacions d'organitzacions socials.

Els objectius generals als quals hem d'emmarcar els diferents plans de treball es desprenen dels documents provats en el 9é congrés de la CONC

- **Fer front a la crisi**, estant en els centres de treball, evitant l'aïllament dels conflictes, difonent les nostres propostes i confrontant-nos amb els intents de retalls de drets.

- **Seguir creixent en afiliació**, amb especial referència als sectors emergents i nous col·lectius, i vetllar per la seva estabilitat.

- **Consolidar la primacia en la representativitat sindical**, millorant la posició territorial i sectorial on som deficitaris.

- **Fer avançar la Negociació col·lectiva i la concertació social,** com instruments per millorar les condicions de treball –amb especial referència a igualtat, gestió de la diversitat, prevenció riscos, mobilitat i a una política retributiva més forta...- i les condicions de vida –educació, salut, protecció i atenció social, renda garantida...-

- **Elaborar i donar a conèixer les nostres propostes** i ser referent en polítiques laborals i d'ocupació, en polítiques econòmiques i en polítiques socials.

- Promoure el **desenvolupament** dels aspectes contemplats en l'Estatut d'Autonomia en relació al **marc català de relacions sociolaborals**.

- **Continuar avançant en la concepció del sindicat d'homes i dones** en tots els àmbits.

- **Vetllar per la confederalitat** en el govern del sindicat i en els diferents àmbits de participació i reforçar l'organicitat del funcionament.

- **Reforçar els drets de participació de l'afiliació i delegats**, i dels diferents àmbits organitzatius, en els processos de construcció de decisions.

- **Facilitar els processos de renovació** i promoure la transmissió dels nostres valors i ideals.

- **Consolidar la connectivitat en xarxa del conjunt del sindicat** – afiliació, delegats/des, seccions sindicals, estructures...- i millorar-ne les utilitats sindicals d'informació i interrelació de la plataforma INTEGRA i la seva comunicabilitat amb els sistemes de la Confederació.

- **Reforçar les senyes d'identitat i els valors de la CONC** i promoure la identitat col·lectiva de CCOO de Catalunya.

- **Millorar la utilitat sindical general i per a les diferents estructures dels instruments** que tenim: Escola Formació Sindical, Gabinet Tècnic Jurídic, Ceres, FPP-Ceprom, FAH-CG, Seminari Salvador Seguí, Fundació Pau i Solidaritat. Garantir la participació en el seu govern de les organitzacions.

- **Vetllar per l'equilibri pressupostari i aprofundir les polítiques de solidaritat, austeritat, eficiència i transparència en la gestió dels recursos**.

- **Reforçar la unitat sindical i les relacions unitàries amb organitzacions socials** amb què compartim valors i projecte i establir les oportunes aliances.